

מסורת הש"ס

(א) ופי' ר"י למן קטן. ד"ה
תפסיק פליטין. (ב) ופי' ס. (ג)
(ד) ופסק שור גי' הפוך
לשור. (ה) ונרשם הפוך
שפי' דקל' פ"י קליפת
הקטן. (ו) ופי' ית' דר'.
(ז) ונרשם מר'. (ח) ופסק
מז'. (ט) פ"ש. (י) ופסק
נרשם. (יא) ונרשם קטן.

תורה אור השלם

1 חפר עמין בו יסור ופרץ
גדר וטבטבו נחש.
קולת י. ח

הנהגות הב"ח

(א) נפ' שילוח משני
דקלים ומאי מ' דקלים
חז"ל. ופי' פ"ה. (ב) ופי'
(ג) חז"ל ד"ה ולפי' ופי'
תוס' ט"ה ואפי' רבס"ב
ד"ה ופי' (ד) ד"ה רב
ד"ה ופי' ופי' ד"ה רב
אלה כ"ה.

רבינו חננאל

מ' דקלים. הפסין היוצא
בשערב מבין אותן ג'
שחלים. וזוה"ל. שני
מ' דקלים. שדוקין את
הסדר. אב"ד. ר"ה. פ"י
בש"ס. ופי' שילוח אב"ד אל
רע"ה או נפצת אל רע"ה.

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

ק.

עין משפט
גזר מוצה

ל' א טו"ש ח"ס פ"ה
ספ"י:

לעזר רש"י

אישקליט"א. פסוק קטן.
איטלי"ש. (ט"ה).
צ"ח.
קפ"ח. ש"ח. צ"ח.
אל"ה. צ"ח.
קפ"ח. אוריית"ל.
כ"ה.

מוסף רש"י

דלית ליה אסותא. אס"ה
שני נחש שפיל שער על
דברי חמס. לא תפס
ל' רפואה ימות. אס"ה
מפס"ה מנשיה ו' סופי
למות על ידי נשיה חבדו
שער על דברי חמס
ח"ה מוס"ה ופי' ג'. ופרץ
גדר. פ"ה של חמס לנפול
על דרכיה. ישכנו נחש.
מזה כ"ה חמס. ופי'
שער נלפן פילת גדר.
הפ"ה נלפן לנפן נחש
נחש. ש"ה דר חמס נק"ה
חמ"ה חמס פולחן. ופי'
י. ח. דישתא. טע"ה
ד' דק' ש' נחש. ופי' דר'.
קפ"ח. מוס"ה. קפ"ח
(פס"ה).

בר קשא. ממונה למלך ישראל היה: דילמא חיויא דרבנן. שער על
נידו חמס ונחש הנשכו על כך אין לו רפואה לפיכך לא נמלא לו
רפואה: אין רבי. אין רבינו כך היה: דכי נח נפשיה דרב גור רב
יחק. שיהו ממעטין משמחה אומה שנה ולא יהא אדם מביא אסא
וגידמי להילולא בטנבלא שיהו רגילים
להביא הדם וענפי דקלים לשמוח לפני
התם והכלה וכשמביאים אותם לפניהם
מקשקשים לפנייהם בשוק בנוחם
במפס חוץ טנבלא אשקליט"א וגור
שלא יקשקשו לפנייהם עוד: דכריב.
נכרך כבינומי: וליסחוף דיקולא.
סל: ארשיה. דחיויא למעלה מראשו:
וליסדקס מיניה. יוריד הסל מעט
מעט לזר הנחש ויכדיל בו הנחש
מכשרו שיעלה על הסל שסא אוחזו
כידו או מנתקו בחזקה יכעוס וישכנו:
וכי פליק. הנחש על הסל ימהר וישליכו
במס ויכרע לו: דמקיני ביה חיויא.
כועס ורודף אחריו ומרחי ריח פעמיו
ורודפו: לירכביה ארבע גרמדי.
שיפסקו עקבי פעמיו ולא יוכל
להיחם: לישואר נגרא. חרץ של
מס ילגו: ארבע חפסא. שלא
יעלה אליו מהר ולא ירחי ריחו: כי
כוכבי. במקום גלוי שלא יעלה דרך
הגג ופיל עממו עליו: שפסי. ענפים
אקממי וכל דבר המקשקש זה בזה
ומשעמם קול כשיעבור עליהן וירגשו
החמולים ויאכלוהו: כי מלסא. בין
החולות שאין נחש יכול לרוץ שם
ויחזור לאחוריו: אי יוכי דעפס
על. לתלות שמש: שלם מלסא.
חפסות בגדיה ומשליס לפנייה: מאי
חפסא. אי יוכי דעמיה עלה:
חפסות קמיה. עס בעלה ותמנה
חפסות: ופסדי ביה. ותזוקו ביה:
דשפסא אלא. דרך נחש לי ולחש
בעלמא הוא: דעיל כה חיויא. כשהוא
חלץ לה נכנס כולו בלבו ממוס:
ליפספס. יפסקו את רגליה זה מזה:
אפריה חפיה. מקלחה על זו ומקלחה
על זו כדי שיפסח רחמה: ונישדי
אנחמי. כי היכי דנפליק ריחא:
אנחא חתלי. סל מלא שחלים:
ריחפסא. שיש לו ריח טוב: וליפסו
חפס. על גבי קרקע תחת מושבה:
וליערוקו כסדדי. היין והשחלים
כדי שיעלה הריח: נכסא. איטלי"ש:
דאי לא. קלי ליה הדר עילוי: לאסוי
טחול לשנים. ואפי' שקשה לנני
מעיה: כרשיני לנני מעיה. ואפי'
שקשה לשנים כדאמרין בברכות
(דף מ"ד): כד"ה כיון שקשים לאדם לאו
אורחיה למיכליהו אי לאו לרפואה שיש
בהם ומוכחא מילתא ויתמסר קמ"ל:
לפסי. פרי של גלף קפרי"ר: פלא.
דקלים נטועות מין תמרים שנקרא
בלשון ארמי חללי: כסא קשא. דשמו
מהנה מ"ה: מרפי. וכל שחמשים
במקל: אידך. כוס שני: משלסל.
מאד: כיכי דעילי. ללויס: הכי
נפסי. שמתקין (ט) המעיים מן הרעי

חיויא דרבנן שרקה דלית ליה אסותא. אפי' ג' דגני כן דמא כן
אסותו של ר' ישמעאל בפרק ג' דמס' ע"ו (דף ס"ו): קאמר
שלא עבר על דברי חמס שנאמר ופוך גדר ישכנו נחש אפי' דלא
היה ליה אסותא שהרי מת הסל לא היה לו רפואה מוזמנת אבל הכה

בר קשא דפומבריתא שרקה חיויא הוא
תליסר חמרי חיותא בפומבריתא קרעיהו
לכולהו ואישתכחו טריפה הואי חרא בההוא
גיסא דפומבריתא עד ראולי מייתי לה אכלה
אריה אמר להו אביי דילמא חיויא דרבנן
שרקה דלית ליה אסותא דכתיב ופוך
גדר ישכנו נחש אמרו ליה אין רבי דכי נח
נפשיה דרב גור רב יחק בר ביטא דליבא
דלימטייה אסא וגידמי לבי הילולא [בטבלא]
ואזל איהו אמטי אסא וגידמי לבי הילולא
בטבלא שרקה חיויא ומית האי מאן דכריב
חיויא לינחות למיא וליסחוף דיקולא ארשיה
ולחדקה מיניה וכי פליק עילוייה לישדיה
למיא וליסלוק וליתו האי מאן דמקיני ביה
חיויא אי איכא חבירה בהדיה לירכביה ארבע
גרמדי ואי לא לישואר נגרא ואי לא לעבר
נהרא ובליליא לוחביה לפורחא אארבעה
חביתא וניגני כי כוכבי וליתו ד' שוגרי
וליסרגיהו בארבעה כרעי דפורייה וליתו
שחפי ולישדי התם דכי שמע קלי אבלי
ליה האי מאן דרהיט אבתריה לירחיט כי
חלתא האי איתתא דחיויא חיויא ולא ידעה
אי יהיב דעתיה עילוייה אי לא יהיב דעתיה
עילוייה תשלח מאנה ונשדיה קמיה אי
מכרך בהו דעתיה עילוייה ואי לא לא יהיב
דעתיה עילוייה מאי תקנהה תשמש קמיה
איכא דאמרי כ"ש דתקף ליה יצריה אלא
תשקול ממויה ומטופרה ותשדי ביה ותימא
דישתנא אנא האי איתתא דעילי בה חיויא
ליפסעה ולחבוב איתתא חביתא וליתו
בישרא שמנה ולישדי אגומרי וליתו אנגא
דתחלי וחמרא ריחתא ולוחבו התם

וליסרוקניהו בהדי הרדי וליקוש צבתא בידה דכי מירח ריחא ואתי
ולישקליה וליקלייה בנורא דאי לא הדר עילוייה: כל האוכלין כו': כל האוכלין
לאיתויי מאי לאיתויי טחול לשנים וכרשיני לבני מעיים כל המשקין
לאיתויי מאי לאיתויי מי צלפין בחומץ א"ל רבינא לרבא מהו לשחות מי
רגלים בשבת א"ל תנינא כל המשקין שותה ומי רגלים לא שתו אינשי:
חוץ ממי דקלים: תנא חוץ ממי דקרים מאן דתנא מי דקרים שהם דוקרים
את המרה ומאן דאמר מי דקלים שיוצאין מן שני דקלי (א) מאי מי דקלים
אמר רבה בר ברונא תרתי תלאי איכא במערבא ונפקא עינא דמיא
מבינייהו כסא קמא מרפי אידך משלשל ואידך כי היכי דעילי הכי נפקי אמר
עולא לרדי שתי שיכרא דבבלאי ומעלי מינייהו והוא דלא רגיל ביה ארבעין
יומין רב יוסף אמר זיתום "המצרי תילתא שערי ותילתא קורטמי ותילתא
מילחא רב פפא אמר תילתא חוטי ותילתא קורטמי ותילתא מילחא (וכמונא)
וסמינך סיסאני ושתי להו בין דבא לעצרתא דקמיט מרפי ליה ודרפי
קמיט ליה: וכוס עקרי: מאי כוס עקרי אמר ר' יוחנן לייתי מתקל
זוזא קומא אלכסנדראי ומתקל זוזא גביא גילא ומתקל זוזא כורכמא
רישקא ולישחיקניהו בהדי הרדי לזבה תלתא בחמרא ולא מיעקרא לירקנא
תרין בשיכרא ומיעקד לזבה תלתא בחמרא ולא מיעקרא ואי לא לייתי תלתא
קפיו

מלשחיים: והוא דלא רגיל. למשתי שיכרא ככר עברי מ' יוס: רב יוסף אמר זיתום חמרי. הוא מי דקרים ועל שם שדוקרים את החולי:
חילתא קורטמי. חפסי. כלי שנותנין בו תמרים כדאמרין בעלמא (ב"מ דף ס"ו): ואי אגביהו כסיסני קנהו. וסומנין דלא מתקין
שמעתה שם כלי זה יהא לך סימן שיש בו שני סמכין רב יוסף אמר שער: בין דכסא לעצרתא. בין פסח לעצרת: דקמיט. עזר: קומא אלכסנדראי.
שרף חילנות של אלכסנדראי: גביא גילא. חלום של ג' קר"ג אוריית"ל הגדל בגנים: לזבה. הך תלתא מיני
לישקיה בחמרא: ולא מיעקרא. אינה נעקרת מלילד לפי שהין מפין חוץ של סמיס ומתפרשה מן החולי: לירקנא פרי. מינייהו לישתי בשיכרא
זוזא רפואתו: ומיעקד. מלהוליד: לזבה תלתא בחמרא. הדר נקט ליה משום הך רפואתו דנקט ואולי: ואי לא כו'. כולו לא מעלי אלא לזבה:
קפיו

